

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 36Ek/1681/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120407254
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Šablová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2026:6120407254.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XX, XXX XX C., zast.: JUDr. Mikuláš Pavlik, advokát, so sídlom Š. Kukuru 14, 071 01 Michalovce, IČO: 35 538 473, proti povinnému: D. E. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXXX/XX, XXX XX G. H., o vymoženie 10 000 Eur, vedenej súdnou exekútkou: E. I. G., so sídlom exekútorského úradu Štefánikova 26, 040 01 Košice, ktorá ju vedie pod sp. zn. 281EX 523/20, rozhodujúc o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 36Ek/1681/2020 zo dňa 17.02.2026, takto

rozhodol:

I. Sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 36Ek/1681/2020 zo dňa 17.02.2026 **z a m i e t a**.

II. Oprávnený a povinný **n e m a j ú** nárok na náhradu trov konania o zamietnutí sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 36Ek/1681/2020 zo dňa 17.02.2026.

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie, ktorý bol doručený súdu dňa 26.10.2020 domáhal od povinného vymoženía 10 000 EUR s príslušenstvom na základe exekučného titulu - Rozsudok Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 7C/280/2013 zo dňa 27.02.2019, vykonateľný dňa 08.09.2020 (ďalej ako „exekučný titul“). Okresný súd Banská Bystrica po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie a príloh k nemu, vydal dňa 05.11.2020 poverenie na vykonanie exekúcie súdnej exekútkou E. I. G., so sídlom exekútorského úradu Štefánikova 26, 040 01 Košice, (ďalej len „súdna exekútkou“) ktorá exekúciu vedie pod sp. zn. 281EX 523/20.

2. Súdna exekútkou vydala dňa 11.11.2025 upovedomenie o zastavení exekúcie a výzvu na úhradu trov exekúcie, ktorým zastavila exekúciu podľa § 61n ods. 1 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútkoch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) z dôvodu, že pri exekúcii vedenej na majetok povinného sa do piatich rokov od začatia exekúcie alebo od posledného zexekvovania majetku nepodarilo zistiť majetok alebo príjmy, ktoré by mohli byť postihnuté exekúciou a ktoré by stačili aspoň na úhradu trov exekútkou. Upovedomenie o zastavení exekúcie bolo oprávnenej doručené dňa 12.11.2025.

3. Uznesením sp. zn. 36Ek/1681/2020 zo dňa 17.02.2026 súd námietky oprávneného proti upovedomeniu o zastavení exekúcie a výzve na úhradu trov exekúcie v zmysle ust. § 61n ods. 4 Exekučného poriadku zamietol. Predmetné uznesenie súd v osobe vyššieho súdneho úradníka okrem iného odôvodnil tým, že po preskúmaní námietok oprávneného ako aj vyjadrenia súdnej exekútkou uvádza zistil, že súdna exekútkou v priebehu exekúcie nezistila žiadny majetok povinného vhodný k zexekvovaniu. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že § 61n ods. 1 písm. d) považuje za dôvod pre zastavenie exekúcie nezistenie majetku, ktorý je možné zexekvovať v danom exekučnom konaní (tzn.

relatívna nemajetnosť), a nie neexistenciu akéhokoľvek majetku povinného, čiže absolútnu nemajetnosť. Preukázanie objektívnej existencie majetku povinného nie je dôvodom na zrušenie upovedomenia o zastavení exekúcie. Dôvodom na zrušenie upovedomenia uznesením exekučného súdu na námietku povinného bude skutočne len preukázanie existencie relevantného exekvovateľného majetku, resp. samotné splnenie vymáhanej povinnosti.

Na základe uvedeného exekučný súd konštatoval, že v čase vydania upovedomenia o zastavení exekúcie boli splnené predpoklady ustanovené zákonom na vydanie upovedomenia o zastavení exekúcie podľa § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Od začatia exekúcie t.j. doručenia poverenia na vykonanie exekúcie poverenej súdnej exekútorke (§ 57 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku) dňa 05.11.2020 do dňa vydania napadnutého upovedomenia o zastavení exekúcie (11.11.2025) uplynulo päť rokov. V priebehu tejto exekúcie poverená súdna exekútorka nezistila existenciu majetku povinného postihnuteľného exekúciou. Z týchto dôvodov súdna exekútorka v priebehu tejto exekúcie nevymohla ani len časť pohľadávky oprávneného a svojich trov exekučného konania. Keďže súdna exekútorka poverená vykonaním tejto exekúcie počas tejto exekúcie po dobu ustanovenú zákonom (päť rokov od začatia exekúcie) nezistila majetok alebo príjmy povinného, ktoré by mohli byť postihnuté exekúciou a ktoré by postačovali aspoň na úhradu trov exekučného konania súdnej exekútorke, boli splnené všetky predpoklady ustanovené zákonom na vydanie upovedomenia o zastavení exekúcie podľa § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku pre nemajetnosť povinného, ktorý je fyzickou osobou.

K námietkam oprávneného voči výzve na úhradu trov exekúcie, ktorá tvorí súčasť upovedomenia o zastavení exekúcie zo dňa 11.11.2025, súd uviedol, že pokiaľ ide o trovy súdneho exekútora, tomu za výkon exekučnej činnosti patrí odmena a náhrada paušálnych výdavkov a nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania za predpokladu, že tieto neboli kryté paušálnymi výdavkami. Nárok exekútora na paušálnu náhradu hotových výdavkov (náhradu paušálnych výdavkov) vzniká začatím exekúcie, a teda doručením poverenia na vykonanie exekúcie, pričom nárok na odmenu vzniká postupne, a to v závislosti od vymoženého nároku oprávneného. Súdnemu exekútorovi v súvislosti s exekučnou činnosťou patrí podľa § 22 ods. 1 Vyhlášky v znení účinnom do 31.12.2023 náhrada paušálnych výdavkov vo výške 60 eur a v prípade, ak sa vymáhaný nárok splní do uplynutia lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý má podľa zákona odkladný účinok, alebo do uplynutia tejto lehoty nastane iný dôvod na ukončenie exekúcie, patrí exekútorovi náhrada paušálnych výdavkov podľa odseku 1 v rozsahu 50 %. V exekučnom konaní sa v súvislosti s otázkou platenia trov exekútora uplatňuje základné pravidlo, podľa ktorého tieto trovy platí povinný. Z uvedeného pravidla existuje výnimka, v zmysle ktorej platí trovy exekútora oprávnený v prípadoch, ak sa exekučné konanie končí inak ako uspokojením pohľadávky oprávneného. V tejto súvislosti možno hovoriť o tých prípadoch, ak súdnemu exekútorovi prináleží vydať v konaní upovedomenie o zastavení exekúcie z dôvodov uvedených v § 61n Exekučného poriadku a o prípadoch, ak o zastavení exekúcie rozhodne exekučný súd podľa § 61k Exekučného poriadku a zároveň dôjde k naplneniu ďalšieho zákonného predpokladu, že dôvod zastavenia je možné pričítať práve oprávnenému. Exekučné konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína sa výlučne na návrh, na ktorý je procesne legitimovaný oprávnený v prípade, ak povinný dobrovoľne nespĺnil povinnosť vyplývajúcu mu z exekučného titulu. Vyjadrenie dispozičného princípu na strane oprávneného teda spočíva v tom, že je výlučne na oprávnenom, kedy a či vôbec návrh na vykonanie exekúcie podá. Nakoľko ide o konanie, ktoré sa začína len na základe návrhu a teda ide o konanie návrhové, ktoré je vedené na vymoženie pohľadávky oprávneného, riziko spojené s neúspechom v konaní v prípade, ak bude exekúcia zastavená z dôvodov uvedených v zákone, či už súdom alebo súdnym exekútorom, je preto rizikom oprávneného. Je teda výlučne na rozhodnutí oprávneného či návrh na vykonanie exekúcie po zvážení tohto rizika podá alebo nie. Nakoľko predmetná exekúcia bola zastavená v zmysle § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, súd má za to, že súdna exekútorka vyzvala oprávneného na zaplatenie trov exekúcie správne. Záverom súd konštatoval, že upovedomenie vydané súdnou exekútorou o zastavení exekúcie pre nemajetnosť povinného vydané podľa § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku je vecne správne a boli naplnené všetky zákonné predpoklady na jeho vydanie.

4. Proti uvedenému uzneseniu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že nesúhlasí s odôvodnením rozhodnutia v bode 17 uznesenia, kde okrem iného súd vyslovil svoj právny názor ohľadom platenia trov exekútora. Ustanovenia § 196 a 197 ods. 1 Exekučného poriadku určujú zásadu, že odmenu patriacu súdnemu exekútorovi za výkon exekučnej činnosti, náhradu jeho hotových výdavkov a náhradu za stratu času uhradza povinný. Len výnimočne, ak dôjde k zastaveniu exekúcie, môže súd uložiť oprávnenému, aby uhradil trovy exekúcie; súd však uváži, ktoré trovy potreboval oprávnený na účelné vymáhanie nároku a či mohol pri náležitej opatrnosti predvídať

dôvod zastavenia exekúcie. Ustanovenie Exekučného poriadku umožňuje súdu pri zastavení konania prelomiť zásadu ust. § 197 ods. 1 Exekučného poriadku t.j. že náklady súdneho exekútora uhradza povinný a povinnosti uhradiť trovy exekúcie uložiť oprávnenému. Podmienkou takéhoto postupu je určiť formu procesného zavinenia oprávneného. Za daného stavu oprávnený žiadnym spôsobom procesne nezavinil zastavenie konania v žiadnom ustanovení Exekučného poriadku nie je určená povinnosť úhrady trov exekúcie pri jej zastavení z dôvodu ustanovených v § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku oprávneným. Ústavný súd konštatuje že interpretácia a aplikácie ust. 197 a ods. a 203 Exekučného poriadku okresným súdom a krajským súdom nie je v rozpore s účelom a cieľom týchto ustanovení, ktoré vo svojom texte nesporne obsahujú aj zákonnú možnosť náhradu trov zastavenej exekúcie nepriznať. Vyplýva to z toho, že citované ustanovenie § 203 Exekučného poriadku obsahuje možnosť voľnej úvahy opierajúcej sa o vyhodnotenie postupu oprávneného. Odôvodnenie nepriznania nevyhnutných trov zastavenej exekúcie plne využíva rozsah na voľnú úvahu a nie je nelogické alebo prekračujúce hypotézu § 203 Exekučného poriadku. Z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že o nútenú alebo povinnú prácu ide vtedy, ak sa vykonáva bez súhlasu dotknutej osoby, má nespravodlivý či vynútený charakter a výkon takejto práce je neodvratný. Navyše ústavný súd konštatoval, že samotná skutočnosť, že v konečnom dôsledku môže nastať stav, keď nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Toto riziko, ktoré exekútor nesie, je odvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie. (uznesenie Ústavného súdu SR z 05.11.2008 sp. zn. I. ÚS 377/08). Oprávnený poukázal na skutočnosť, že oprávneným je vdova, ktorá sama zabezpečuje chod domácnosti a starostlivosť o neplnoleté dieťa a má za to, že priznanie trov exekúcie by bolo v rozpore so zásadou spravodlivosti, primeranosti a ochrany slabšej strany konania.

5. Predmetnú sťažnosť oprávneného súd z dôvodu hospodárnosti konania na vyjadrenie súdneho exekútora ani povinnému nezasielal. Sťažnosť oprávneného sa týka výlučne povinnosti hrdiť súdneho exekútora trovy exekúcie, pričom ide o otázku právneho posúdenia. Stanovisko súdneho exekútora je súdu navyiac známe z jeho vyjadrenia sa k námietkam oprávneného súdu známe

6. Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentrácii a intervencii sa nepoužijú.

7. Podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Pojednávanie súd nariaďuje, ak to pokladá za potrebné.

8. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

9. Podľa § 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

10. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

11. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

12. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

13. Podľa § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku pri fyzickej osobe je predpokladom zastavenia exekúcie pre nemajetnosť nezistenie majetku exekvovateľného v tomto exekučnom konaní po dobu piatich rokov, nie absolútna nemajetnosť. Ak teda po dobu piatich rokov (od začatie exekúcie alebo od posledného zexekvovania majetku) nebude zistený ďalší existujúci exekvovateľný majetok povinného, úlohou exekútora je zastaviť exekučné konanie upovedomením o zastavení exekúcie.

14. Súd prvej inštancie (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1 a 2 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté uznesenie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že napadnuté uznesenie treba považovať za vecne správne a sťažnosť oprávneného proti nemu tak logicky za nedôvodnú. Súd má za to, že vyšší súdny úradník rozhodol správne, keď námietky oprávneného zamietol. Vyšší súdny úradník v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver, ktorý zároveň aj dostatočným spôsobom právne odôvodnil. Takýto postup súdu má oporu v právnych predpisoch a bol odôvodnený do tej miery, ktorá postačuje na záver o ústavnej konformite napadnutého uznesenia. Súd sa teda stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka a v podrobnostiach naň odkazuje. Napriek zneniu § 202 ods. 2 Exekučného poriadku s poukazom na nesúhlas a argumentáciu oprávneného prezentovanú v sťažnosti a k zvýrazneniu správnosti napadaného rozhodnutia, súd nad rámec dodáva:

15. V prvom rade súd poukazuje na skutočnosť, že s účinnosťou od 01. 04. 2017 došlo k novelizácii Exekučného poriadku. Exekučné konanie je teda vedené na základe zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 01.04.2017. Právna úprava, na ktorú poukazuje oprávnený v podanej sťažnosti vrátane uznesenia ústavného súdu SR zo 05.11.2008 sa týka starého znenia Exekučného poriadku, ktorého aplikácia je v danom prípade vylúčená.

16. V zmysle ust. § 199c ods. 1 na ktoré správne poukázal aj vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení „Ak sa exekúcia ukončila z iného dôvodu ako pre vymoženie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať, alebo z dôvodu, pre ktorý prináleží exekútorovi vydať upovedomenie o zastavení exekúcie, platí trovy podľa § 198 ods. 2 oprávnený. Ak ide o exekúciu na vymoženie pohľadávky na výživnom pre maloleté dieťa, platí trovy exekúcie zastavenej podľa § 61n ods. 1 písm. d) súd.“

17. Neobstojí preto argumentácia oprávneného v podanej sťažnosti, že v žiadnom ustanovení Exekučného poriadku nie je určená povinnosť úhrady trov exekúcie pri jej zastavení z dôvodu ustanovených v § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku.

18. Ustanovenie § 199c takúto situáciu výslovne rieši, keď ráta s možnosťou, že sa exekúcia ukončila vydaním upovedomenia o zastavení exekúcie tak, ako v tomto prípade, keď súdny exekútor postupom podľa § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku vydal upovedomenie o zastavení exekúcie z dôvodu, že pri exekúcii vedenej na majetok fyzickej osoby sa do piatich rokov od začatia exekúcie, alebo od posledného zexekvovania majetku nepodarilo zistiť majetok alebo príjmy, ktoré by mali byť postihnuté exekúciou a ktoré by stačili aspoň na úhradu trov exekútora. Za daného stavu tak trovy exekúcie platí oprávnený.

22. Pokiaľ ide o argumentáciu oprávneného, že by súdny exekútor v prípade nevyoženia pohľadávok mať vykonať tzv. „stratové exekúcie“ bez nároku na odmenu súd udáva, že v prípade zastavenia exekúcie z dôvodu podľa ust. § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku má súdny exekútor v zmysle Exekučného poriadku nárok iba na paušálne výdavky, ktoré spravidla nepokryjú v celom rozsahu skutočné náklady súdneho exekútora. S poukazom na ust. § 30b vyhlášky č. 68/2017 v spojení s ust. § 22 ods. 1 vyhlášky č. 68/2017 Z.z. ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31.12.2023, exekútorovi patrí náhrada paušálnych výdavkov vo výške 60 eur + DPH v kontexte ust. § 197 ods. 2 Exekučného poriadku.

23. Na záver súd konštatuje, že podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov

konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní sťažovateľa, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv.

24. So zreteľom na vyššie uvedené preto súd sťažnosť oprávneného proti uzneseniu vydaného vyšším súdnym úradníkom sp. zn. 36Ek/1681/2020 zo dňa 17.02.2026 ako nedôvodnú zamietol, keď napadnuté uznesenie ako aj nadväzujúce upovedomenie o zastavení exekúcie vyhodnotil ako vecne správne a vydané v súlade so zákonom.

25. O trovách konania súd rozhodol tak, že oprávnený ani povinný nemajú nárok na náhradu trov konania v súvislosti s podanou sťažnosťou oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn.36Ek/1681/2020 zo dňa 17.02.2026. Oprávnený si v podanej sťažnosti nárok na náhradu trov konania neuplatnil, povinnému nárok na náhradu trov konania nevznikol (sťažnosť oprávneného mu na vyjadrenie zaslaná nebola).

26. Navyše súd konštatuje, že právna úprava trov exekúcie je v Exekučnom poriadku v zásade komplexná, pričom Civilný sporový poriadok je možné aplikovať len na tie momenty exekučného konania, ktoré nie sú Exekučným poriadkom upravené komplexne (napr. § 255 CSP zásada úspechu a neúspechu). Exekučný poriadok v pozícii *lex specialis* vymedzuje okruh subjektov, o nákladoch ktorých možno uvažovať ako o trovách exekučného konania a následne jednotlivé zložky trov týchto subjektov vymedzuje Exekučný poriadok v § 195 až 199g taxatívnym spôsobom, spolu s pravidlami pre ich uplatnenie a (prípadnú) náhradu. Keďže sa jedná o taxatívny výpočet, náklady iných subjektov, ale ani iné náklady nominovaných subjektov nemožno považovať za trovy exekučného konania (Števec, M., Kotrecová, A., Tomašovič, M., Molnár, P. a kol. Exekučný poriadok. Komentár. 3. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2018, s. 814). V ustanovení § 199a Exekučného poriadku zákon taxatívnym spôsobom ďalej vymenúva, čo považuje za trovy účastníkov konania, a teda na strane oprávneného sú to výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky za zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie; na strane povinného sú to výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na zastavenie exekúcie. Účastník konania teda môže vynaložiť aj akékoľvek iné výdavky, ale zákon pri nich ani neuvažuje o možnej náhrade v exekučnom konaní. Uvedené plne korešponduje aj s právnou úpravou obsiahnutou v § 13a ods. 2 písm. c) Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v zmysle ktorého v rámci exekúcie možno priznať náhradu trov právneho zastúpenia len za tie úkony, ktoré sú tu uvedené, a to prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu (pod čo treba subsumovať aj návrh na zastavenie exekúcie), zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu. Ako je z uvedeného zrejmé, zákonodarca mal jednoznačne spomenutou právnou úpravou za to, aby trovy v rámci exekučného konania boli minimalizované na maximálnu možnú mieru tak, aby bolo zachované právo na súdnu ochranu a právnou pomoc účastníkov, čo zodpovedá aj charakteru exekučného konania ako konania vykonávacieho. V priebehu exekučného konania sa nepredpokladá existencia nových a závažných skutočností, ktoré by si vyžadovali iné ďalšie úkony, ako tie ktoré sú uvedené v § 13a ods. 2 písm. c) Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).